

‘Ο Ζώγς προσπάθησε να χρίση κάποια άδριστη άνευση.
— Βέβαια, της είπε.
‘Η Βέθθα έφερε τότε κοντά του, πέρασε το χέρι της γύρω στο λαιμό του, πλησίασε το πρόσωπό της στο δικό του και τον κίττασε βαθιά στο μάτι. Κι’ έπειτα, άξαφνα, τον τραβήξε κοντά της, τον έσφιξε στο στήθος της και τον έβηλε στο στόμα.
‘Ο Ζώγς ξαφνιάστηκε, ταράχτηκε...
— Έλα μέσα, τούτε η Βέθθα.
Αυτός έδίστασε μια στιγμή, θέλησε να μιλήση, να τη ρωτήση, να μάθι τι ήθελε άπ’ αυτών... Μά αυτή δέν τόν άφησε. Τόν έπιασε άπ’ το χέρι και τον τραβήξε...
‘Ο νεαρός Ζώγς έτρεμε... Δέν καταλάβαινε τίποτα άπ’ όλα αυτά, και γόδοτανε...

Πέρασαν ένα σκοτεινό διάδρομο, κατεβήκανε δυό-τρία πέτρινα σκαλοπάτια και βρέθηκαν σε μιάν αίθλη, που στο βάθος της ήτανε μια μικρή ταβέρνα.
Μπαρτανε μέσα. ‘Ο ταβερνιάρης είχε αποκοιμηθεί, άκοιμισμένος στον πάγκο. Στο βάθος, σέ μιιά γωνιά, καθόταν ο μοναδικός πελάτης της, που φρανότανε σάν κάποιο να περιμένει. Στο τραπέζι πουτανε κοντά του βρισκόταν μια μπουτίλλα με αφέντι.

‘Ο πελάτης αυτός είχε τά χέρια στες τσέπες και τό κωκετό κατεβασμένο ως τά μάτια. ‘Όταν είδε τους προχώρησε προς τό μέρος τους. ‘Ηταν νέος, ντυμένος σάν εργατικός. Είχε φαρδιές κιάτες και φρανότανε χειροδιάνιος. Τό πρόσωπό του ήταν κτηνώδες...

— Καλησπέρα, Βέθθα, είτε στη νέα και συνέχισε: Έτσιτος είναι λοιπόν ο άνδραπόδ σου;
Και κίτταζε τόν τρομαγμένο Ζώγς από πάνω ως κάτω.
— Καλησπέρα, ευφύθιμος κι’ η Βέθθα. Κι’ έπειτα γυρίζοντας στό Ζώγς, τού είπε με κάποια ειρωνεία:
— ‘Ο κίριος από δω είν’ ο αδελφός μου.

‘Εκείνος γέλασε δυνατά και φώναξε:
— Είμ’ ο αδερφός σου, βέβαια... Και λέγομαι εκάριος Μορίς. Έμπρός, υπάκουπα-Βικτωρ, έλα κέρασε μας τίποτα...
‘Ο ταβερνιάρης τούς έφερε άπάντα αφέντι κι’ έπειτα βγήκε από μιιά μικρή πορτουλά, πουτανε στό βάθος τού μαγαζιού, άφίνοντας έτσι τους τρεις πελάτες τού μόνους.

— Ειγάριστό καλό, δέν λίνω, είτε οσιτισμένοι ο Ζώγς, όταν ο κίριος Μορίς τού έπρόφερε τό αφέντι του.
— Έλα τώρα, πει κι’ άσε τά νάγια, τούτε άγρια ο κίριος Μορίς. Κι’ άκουσε δω τί θα σοί πει: Είμαστε φτωχοί. Δουλεύουμε όλη την ήμερα και με τό μεροκαμάτο μας δέν μπορούμε να ζήσουμε όπως θέλομε, όπως πρέπει να ζή ένας άνδρας... Δέν τά βγάζουμε πέρα. Λοιπόν, να μη τά πωλοποιήμε... Θα μοι δώσεις τό κλειδί ποιζεις στην τσέπη σου. Ξέρεις ντε, τό κλειδί τού μαγαζιού σου... Έσόν τούτες, άφού σου κλεινίμε κάθε βράδυ τό μαγαζί. Τό ξέρω καίω... Είναι τομα διά μινες που έτοιμάζουμε, έγω κι’ η Βέθθα, αυτό τό κόλα... Άπόψε έχουμε Σαββατόβραδο, τ’ άφεντικό σου λείπει στην έξοχή. Έχουμε σκοπό να ιωπουμε στο μαγαζί να τό... καθιώσουμε. Θάρθης και σέ μαζί. Τό μόνο που θα κινήθαι να μιάς δείξης που είναι τά πολιτωτέρα κοσμηματα, για να μη χασομερήσουμε ψυχροντας... Δέν έχεις να φορηθής τίποτα άπ’ αυτήν τη δουλειά. Ένα κλειδί, τί σημασία έχει; Τό γάνει κανείς εύκολα. Θα πής λεϊπόν πως τόζαες στο δρόμο. Και δέν έχεις να πιάης τίποτα. Έξάλλω, άπ’ ό,τι πάρουμε, θα σοι δώσουμε και σένα μερτίκο. Μά την αίτηθεια, δε θα βγής ζημιωμένος άπ’ αυτή τη δουλειά.

‘Ο Ζώγς είχε γίνει κίριος σάν πτόμα. ‘Ο τρέμος τόν είχε κάνει να τά γάση κιαπολεζήτως. Κιττοίσε ο δυταχτής τό Μορίς τού μόντου.
— Όσι... κι’ αυτό ήταν; Γι’ αυτό με φέρατε δω; τριβίλας.
— Καλά που τό καταλάβεις, είτε ο Μορίς και γέλασε δυνατά με τό τρανό του γέλιο. Μά τί τρέχει; ρώτησε έπειτα γυρίζοντας στό Βέθθα. Δέν τούτες τίποτα. Φωνάει σάν να μιν έχη ιδέα, σάν νάχη ποσει άπ’ τον ουρανό...
— Νουμισ, τ’ απορηθίκε η Βέθθα, πως ήτανε περιτό να τού πει πολλά ρωτήματα...

— Κι’ έγω που νουμισα πως η’ αγαπούσε;... τραβίσε κλαίγοντας σχεδόν ο Ζώγς.
— Α, έτσι ε; Έκανε ο Μορίς. Σου πέρασε η ιδέα πως σ’ αγαπούσε, ε; ‘Η Βέθθα δέν είνε άδερφή μου, αν θέλεις να ξέρης... Μάθε πως είνε γυναίκα μου... Κατάλαβεις τώρα; Έμπρός, δώσε μου τό κλειδί γρήγορα. Είν’ άργά, διά δέν ξρου...

με καρό να χάνουμε. Έμπρός, σύντομα...
Μηχανικά, σάν νάθελε να φύγη από κει μέσα, ο Ζώγς σηκώθηκε άπ’ τό κάθισμά του. Σημάθηκε τότε κι’ ο Μορίς. ‘Ο Ζώγς έκανε ένα βήμα πίσω για να φύγη. ‘Ο Μορίς όμως βρέθηκε μ’ ένα πηδημα μισοστά του και τούβλεσε τό δρόμο.
‘Ο Ζώγς άρχισε να διαμαρτυρείται:
— Δέν μπορώ να κάνω αυτό που μου ζητάτε... Άφήστε με να φύγω, σας παρακαλώ... Άφήστε με να φύγω και δε θα πει τίποτα σε κανέναν. Σας τ’ ορκίζομαι... ‘Ο κοσμηματοπώλης είνε φίλος μου. Κι’ έχει εμπιστοσύνη σε μένα. Αν τό μάθεινε, θαμωνα χαμένος... Στήρωθι τη φτωχή μητέρα μου κι’ είμαι ο μόνος της προστάτης... Είμαστε φτωχοί κι’ εμείς... Δέν μπορώ, που είν’ άδύνατο να ζήνω αυτό που μου ζητάτε... Σας βκετέω...

— Σκαμνός... Αυτά δέν περνάνε σε μένα... ουρλιαξε ο κωκούργος. Μιά και ήρθε εδω μέσα, θα μου δώσης τό κλειδί κι’ έπειτα θα φύγης. Έλα, φέρο δω γρήγορα, είδεμη!...
‘Ο Μορίς πλησίασε περισσότερο τό Ζώγς, κωτίζοντάς τον άγρια. Τότε όμως, άξαφνα, μπήκε στην μέση η Βέθθα.

— Άφήσε τον, είτε στο Μορίς. Είν’ ένα άθλιο παιδί... Άφήσε τον να φύγη και μείνε ήσυχος πως δε θα πει τίποτα... Έπειτα, ξέρει πως μπορεις και να τον σκοτώσης, αν θέλεις καταδόση...
— Μου φαίνεται πως θα τον σκοτώσω τώρα άμέσως, είτε ο Μορίς. Τι, σου πέρασε η ιδέα πως θα τον αφήσω να μιάς φύγη έτσι, χωρίς να τού πάρω τό κλειδί;
‘Η Βέθθα έπαισε τότε άπάνω στο Μορίς, τόν άγκάλιασε και με τά δυό της χέρια και τόν κράτησε μ’ όλη της τη δύναμη.

— Φύγε, φώναξε στό Ζώγς. Γρήγορα, τρέχα να σωθής...
‘Ο Μορίς ξεστράμισε μια βλαστήμα, λευτέρωσε γρήγορα τά χέρια του, άπαύσε τη γυναίκα του άπ’ τούς ώμους και την τίνανε στον τοίχο. ‘Η Βέθθα άφησε μια κραυγή λόνου. ‘Ο Ζώγς όμως είχε βρη έντωμαζέω καρό σ’ άνοίξη την πόρτα και να τό βάλι στα πόδια.

‘Ο διάλογος να σέ πάρη, τί εκανε; είτε ο Μορίς στη Βέθθα, ποιχε σηκωθεί τώρα και τακτοποιήσε τά φροσημάτια της. Τι έπαθε, τριελάθηκε; Δέν θέλησα να σ’ αφήσω να τού πάρης τό κλειδί με τό στανό, μά και δέν ήθελε να στο δώσει. Φορηθήκα μη τόν χτυπήσης. Μείνε ήσυχος, όστόσο, δε θα πη λέξι... Τράμαξε τόσο πολύ!... Καληνύχτα, Μορίς, έγω βγαίνω έξω. Πηγαίνω να πάρω λίγον άέρα...
‘Ο Μορίς σιαστίστηκε σε μιιά κρηλιά, αφίγγοντας τις γροθίες του με θυμό. ‘Η Βέθθα τούβριξε μια ματιά, άναίσχυσε τους ώμους της κι’ έτοιμάστηκε να βγη έξω.

— Καληνύχτα, Μορίς, είτε. Φεύγω. Σημάθησε με για τό κακό που σόικατα. Έκείνος την κίτταζε με μίση και της είπε μέσα άπ’ τά σιαμμένα του δόντια:
— Μοι γάλασε την καλύτερη δουλειά...
— Δέν λειοφεί, Μορίς, σημάθησε με... Δέν μπορούσα να κάνω διαμαρτυρικά...
— Τόν αγαπάς;...
— Νουμισ λίγο και του άπάντιος;
— Ναι, τόν αγαπώ!...
‘Ο Μορίς χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι:
— Να πάρη ο διάβολος! Πήγαμε για μιλλί και βγήκαμε χωρημένοι... Αυτός ο νεαρός κίριος μιάς έβλεψε, έμιάς, τους κλέφτες!...
— Μιάς έβλεψε;
— Ναι, διάβολε... Σουβίλασε την καρδιά, ο λοιποδότης, ο παληάνδραπος!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

‘Ο Βασίλειος της Σπάρτης ‘Αγρις συνήθιζε να λέγη σε χυά προς τους στρατιώτες του:
— Μη ρωτάτε ποσει είνε οι έχθροι, αλλά που είνε!...

Κάποιος Σπαρτιάτης είχε αζηλωποσθή σε μιιά μάχη κι’ όδηγήθηκε άπ’ τους έχθρους τον στην αγορά για να πουλήη ως δούλος. ‘Ο κίριος, κατά τη συνήθειά του, άρχισε τότε να φωνάζει:
— Σπαρτιάτη ποιδό!...
— Μη λές Σπαρτιάτη! τού είτε ο πολεμιστής κλεινωτής του τό στόμα. Πέζε ότι ποιλιάς άνδραποδο... αζηλώτοε!...

— Έλα τώρα, πει κι’ άσε τά νάγια...

